

nění pozůstalostního soudu k vedení rozepře, neboť pozůstalost jest žalovanou. Udělil-li pozůstalostní soud přece takové zmocnění, jest jeho zmocnění zbytečné a stěžovatelka, která v onom sporu vystupuje jako žalobkyně proti pozůstalosti, se nemůže cítiti zkrácenou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Neujatá pozůstalost jest až do pravoplatného odevzdání pozůstalosti samostatným právním podmětem, jenž k vedení p a s i v n í c h sporů nepotřebuje schválení (zmocnění) pozůstalostního soudu. Vždyť jde při pasivních sporech o právní nároky druhé strany, jejichž uplatňování nezávisí na souhlasu a přivolení pozůstalostního soudu. Zákonný zástupce žalované pozůstalosti musí žalobu i bez souhlasu pozůstalostního soudu přijmouti a proti ní se brániti, ježto by jinak mohly žalobci vzniknouti nároky plynoucí ze zmeškání žalované pozůstalosti.

Udělil-li však pozůstalostní soud, ačkoliv to bylo zbytečné, shora uvedeným dědičkám zmocnění k vedení sporu za žalovanou pozůstalost, není ono opatření ani nezákonné, ani zmatečné ve smyslu § 46, odst. 2, zák. ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n. Dovolací stěžovatelka poukazuje k odůvodnění svého stanoviska neprávem na to, že udělení zmocnění k vedení sporu má také vliv na povinnost pozůstalosti k náhradě útrat sporu. Pokud se týká toho, že žalovaná pozůstalost v případě, že by podlehl v rozepři Ck I 98/36, má zvítězivší odpůrkyni nahraditi útraty sporu, plyne ona povinnost z ustanovení civilního řádu soudního (§§ 41 a násl.). Co se však týká otázky, kdo hradí náklady právního zastoupení podlehnuvší pozůstalosti, zda právní zástupce má přímý nárok na náhradu těchto nákladů proti pozůstalosti anebo pouze proti osobám, jež ho tímto zastupováním pověřily, a zda tyto osoby mají snad nárok na náhradu z pozůstalostního jmění, stačí podotknouti, že tato otázka zbytečným udělením zmocnění k vedení sporu ještě není vyřešena.

Čís. 16821.

I. Jednostranné prohlášení dědice, že se vzdává dědických nároků ve prospěch ostatních dědiců, jest pokládati za odmítnutí napadeného dědictví (§ 805 obč. zák.) a lze je učiniti jen, dokud nebyla jeho dědická přihláška přijata na soud.

II. Dědickou přihlášku, přijatou na soud, nelze odvolati ani dodatečným odmítnutím dědictví ve prospěch určitých osob.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, R I 112/38.)

K I.: srov. rozh. č. 9455, 10322, 11236 Sb. n. s.

K pozůstalosti po Josefu P., zemřelém dne 15. května 1935, se mimo jiné dědice výminečně přihlásila pozůtalá vdova Anna P. Dne 24. dubna po pravoplatném přijetí její dědické přihlášky oznámila pozůstalostnímu soudu, že se vzdává všech dědických nároků ve prospěch ostatních přihlášených dědiček. Přesto proti usnesením pozůstalostního soudu, vydaným dne 10. července 1937 a 30. září 1937, podala rekursy. Rekursní soud je odmítl.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursech znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolací stěžovatelka potírá právní názor rekursního soudu, že již není účastnicí pozůstalostního řízení a že proto prý není oprávněna k podání rekursu. Dovolacím rekursům nelze upřít oprávněnosti.

Dovolací stěžovatelka, jejíž podmíněná dědická přihláška ze zákona byla usnesením prvního soudu ze dne 27. května 1936, č. j. D II 301/35-21, pravoplatně přijata na soud, oznámila pozůstalostnímu soudu dne 24. června 1937, že se vzdává všech dědických nároků v prospěch dědiček Kláry H., Marie P. a nezletilé Jany P. Toto jednostranné prohlášení není ovšem zřeknutím se dědického práva podle § 551 obč. zák., jež se uskutečňuje smlouvou určité formy, sjednanou mezi zůstavitelem a vzdávající se osobou (presumptivním dědicem), nýbrž znamená vpravdě odmítnutí dědictví ve smyslu § 805 obč. zák., k němuž může dojít vždy teprve po smrti zůstavitelově, když osobě, jež má pro sebe důvod dědictví, třeba jen podmíněného, dědický podíl již napadl smrtí zůstavitelovou. Ale dědictví možno odmítnouti jen, dokud dědická přihláška ještě nebyla na soud přijata; jen do této doby smí dědic dědickou přihlášku libovolně odvolati nebo jakkoli změnit; byla-li však dědická přihláška již soudem přijata, nemůže ji dědic podle § 806 obč. zák. vůbec odvolati (rozh. č. 9455, 10322, 11236 Sb. n. s.). Odvolá-li ji dědic přes to po jejím přijetí na soud, nemá to hmotněprávního ani procesního významu. Neodvolatelnost soudem přijaté dědické přihlášky má proto také v zápětí, že přijatá dědická přihláška nemůže býti do datečně změněna ve zřeknutí se dědictví v prospěch určitých osob, a nelze tedy v pozůstalostním řízení hleděti k takovému nepřipustnému projevu. Z těchto úvah však plyne, že dovolací stěžovatelka zůstala účastnicí pozůstalostního řízení, dokud nebylo ve smyslu § 126, odst. 2, nesp. pat. rozhodnuto o odporujících si přihláškách, a neobstojí proto důvod, z kteréhož rekursní soud odmítl rekursy pozůstalou vdovou vlastním jménem podané.

Čís. 16822.

Předpisy vlád. nař. č. 238/1935 Sb. z. a n. o úpravě úrokových sazeb se nevztahují na úroky přiznané pravoplatnými exekucními tituly (rozsudky).

(Rozh. ze dne 24. března 1938, R I 187/38.)